

MODERNÉ ROMÁNY

Konflikt

LIMITOVANÁ EDÍCIA

MAFIA ROMANCE

MICHAELA BRNKOVÁ

PLAYLIST

TWO FEET – You?
STATE OF MINE – Can't Stop Me
SKILLET – I Want to Live
RIHANNA – Lift Me Up
LITHE – Fall Back
NEFFEX – Till I'm on Top
NEFFEX – What You Gonna Be
NEFFEX – Winning
5 SECONDS OF SUMMER – Teeth
OLLY MURS – Dear Darlin'
SKILLET – The Resistance

Konflikt

II. vydanie

Copyright © Michaela Brnková 2024

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 73. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

 TBB®

ISBN 978 - 80 - 8214 - 188 - 0

MICHAELA BRNKOVÁ

Konflikt

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Tento príbeh je fikcia.

Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja.

Akákkoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať alebo prenášať akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez písomného súhlasu vydavateľstva.

Prológ

Nero

Sedel som a tváril sa pri tom, že spím. Aspoň to bol útek pred realitou, ktorá ma prinútila byť zviazaný pravidlami.

Nenávidel som, keď som sa musel podriaďiť, ale rodina a jej postavenie sú u nás desiatky rokov nadradené osobným preferenciám a pocitom jednotlivca.

„Pôjdeš do Ameriky a zoberieš si dcéru nášho najlepšieho priateľa.“

Dohodnutá svadba v dvadsiatom prvom storočí? Sme brutálne zaostalá mafia.

Náš najlepší priateľ je v preklade otcov významný obchodný partner. A ja? Ja som syn talianskeho mafiánskeho bossa.

Nemám nárok žiť tak, ako to chcem sám.

Preto sedím v súkromnom lietadle rodiny Brusových, na ceste do zeme, z ktorej si mám priviezť manželku, ktorú ani nepoznám.

moderné romány

Moja predstava je jasná. Bude krásna, bude kultivovaná, bude sa mi vedieť podriadiť a nebude jej vadieť, keď v mojom živote a v posteli nebude jediná.

Kompromisy nevyhľadávam. Riadim sa pravidlami. Na vzťahy sa nehrám.

1. kapitola

Nero

Vystúpil som z lietadla a zišiel dole schodíkmi priamo k mužovi, ktorý ma tu čakal.

„Nero, vitaj!“ Podal mi svoju veľkú dľaň a pevným stiskom prejavil svoje postavenie.

„Ďakujem. Rád ťa znova vidím, Arthur.“ Ľavú ruku som mu položil na rameno na znak spojenia a dobrých vzťahov tak, ako to bolo v našej rodine zvykom a slušnosťou.

Poopravil som si oblek a očami som skenoval priestor. Čierne autá očakávali len nás.

„Toto je Antonio. Je to moja pravá ruka,“ predstavil som bossovi sanfranciskej mafie svojho bratranca a telesného strážcu v jednej osobe.

Arthur podal ruku aj jemu a Antonio zareagoval, ako to už ňňho býva, ako kus ľadu. Aj Arthur si všimol ten vraždiaci pohľad a namiesto toho, aby prejavil strach, ako by to urobil každý normálny človek, usmial sa a spokojne prikývol, vediac, že mužov ako Antonio si vážime a potrebujeme ich.

moderné romány

„Ako to ide u vás? S otcom som sa nevidel už dva roky.“
Sediac v aute si ma neprestával premeriavať. Neviem, kedy sme sa my dvaja videli naposledy. Možno keď som ledva dospieval.

„Všetko v úplnom poriadku. Otec s mamou ťa srdečne pozdravujú.“

„Ďakujem. Priebeh nasledujúcich dní preberieme pri večeri. S mojou dcérou sa stretneš v piatok večer na večierku, ktorý usporadúvam. Budú to zároveň vaše zasnuby.“

Neprikývol som. Nič som nepovedal.

Poslúchať a rešpektovať želania našich otcov bola česť. Tak to v našich rodinách je a tak to aj ostane. Môj súhlas k tomu netreba.

***

Zložil som sa v apartmáne Arthurovho domu a otvoril kufor pohodený na svojej kráľovskej posteli. Musím uznať, že rezidencia rodiny Cavalcante bola luxusná. Na môj vkus trochu prezdobená, ale to patrilo ku gustu starých talianskych rodín. Arthur bol totiž pôvodne Talian emigrujúci do Ameriky. Pod záštitou môjho otca sa vypracoval a vytvoril tu samostatnú sieť obchodov, ktorá nám prinášala ohromné zisky. Za to ho môj otec považoval za člena rodiny. Spojiť svojho syna s Arthurovou dcérou bola pre môjho otca česť. Ak by som sa raz chcel postaviť na čelo rodiny a oficiálne viesť obchody, ktoré už mám aj tak vo väčšine dávno pod palcom ja, musel som splniť každú podmienku, ktorú mi dal. Riskovať, že by sa Arthurova dcéra spojila s mužom z inej vetvy mafie, by bol obrovský prešľap. Potrebovali sme ho ako on potreboval nás.

Vytiahol som z kufra svoje obleky a zavesil ich do šatníka vedľa kúpeľne, v ktorej bolo toľko zlatých ornamentov, že mi takmer vypálili zrak a ja som v nej ani nepotreboval svietiť. Tie odporné vlnky a slučky boli všade. Na stenách, kobercoch, vankúšoch aj obloženiach.

Z vrečka som vytiahol čiernu zamatovú škatuľku a otvoril ju.

Prsteň, ktorý sa v našej rodine dedil, mala dostať žena, ktorá sa mi možno vôbec nebude páčiť. Jeho zbrúsená hrana sa zaleskla od slnka, ktoré sa predieralo cez veľké okno môjho dočasného domova. Znechutene som ten obrovský číry diamant zasa zaklapol do tmy a odložil. Nech čaká. Ja musím čakať tiež.

„Maurizio, tak rada ťa opäť vidím. Sú to už roky. Je z teba úžasný dospelý muž.“ Elianna Cavalcante, moja budúca svokra, ma objala a jemne pobožkala na obe líca. Bola to krásna žena. Vysoká, štíhla a elegantná, v modrých šatách vyzerala úchvatne. Ak bude jej dcéra len spolovice taká krásna ako ona, budem veľmi šťastný muž.

„Volajte ma Nero,“ priblížil som sa k chrbtu jej ruky a vo vzduchu som zanechal letný bozk. Moje celé meno je Maurizio Neraho Brusov a z môjho stredného mena vznikla prezývka, ktorú používajú všetci, vrátane môjho otca.

Za dlhým mahagónovým stolom sme sedeli len my traja. Aj jedáleň bola na môj vkus prezdobená a dosť tmavá. Na stole boli svietniky a girlanda z čerstvých kvetov a po krajoch stien zasa ornamenti. Iné ako v mojej izbe, možno ešte otravnejšie.

Myslel som si, že sa ku nám pripojí aj moja nastávajúca manželka, ale Elianna mi pripomenula, že sa s ňou zozná-

mim až na večierku, lebo sem cestuje z Bostonu, kde práve doštudovala.

Môj otec v žiadnom prípade nezaháľal, keď prichystal zásnuby tesne po jej promóciách.

Keď sa vysoké drevené dvere na jedálni otvorili, dvaja muži, stojaci pri dverách, automaticky spozorneli a obaja sa usmiali, keď do miestnosti nakukli dve tmavohnedé oči.

„Emma, zlatíčko, teraz večeríme,“ Elianna napomenula to malé stvorenie v zelenom pyžame, ale to malo svoj vlastný svet a precupotalo k Arthurovi, ktorý sa odsunul a okamžite si ju posadil na kolená.

„Nero, toto je moja druhá dcéra Emma.“ Dievčatko v rukách stískalo plyšového zajačika, za ktorého skrývalo polovicu tváre.

„Ahoj,“ usmiala sa na mňa tým najsladším úsmevom.

„Ahoj, koľko máš rokov?“

„Štyri.“ Na prstoch jednej ruky vystrčila prsty a potom znova objala svojho otca.

„Len som ti prišla dať pusinku. Jane povedala, že môžem.“

„Dobrá noc,“ Arthur ju pobožkal a ona zas odcupotala k dverám.

„Je pekné mať súrodencov,“ *povedal som to nahlas?* Nikdy som po ničom inom viac netúžil, ako mať sestru alebo brata. Nieкого, kto bude so mnou zdieľať dobrodružstvá, svoje myšlienky, pocity a komu sa budem ja môcť zdôveriť. Nikto taký neexistoval. Na tomto svete bol len jeden mafiánsky princ, a tým som bol ja.

„Bude mi veľmi smutno, keď sa po svadbe odsťahujete do Talianska,“ Elianna smutne sklopila oči. Musela mať

svoje dcéry naozaj veľmi rada.

„Určite vás budeme často a radi navštevovať,“ ponúkol som jej nádej. To, že lietanie neznášam, som si nechal radšej pre seba. Jej dcéra môže predsa za ňou lietať aj sama. Aspoň budem mať čas na obchody a inú zábavu. Mat' manželku z iného kontinentu nakoniec vôbec nemusí byť na škodu.

„Si výborne vychovaný muž, už teraz som si istá, že moja dcéra bude očarená.“

Som dobre vychovaný a kurevsky dobre vyzerám, lebo si na tom dávam záležať. O ženy som nikdy nemal núdzu a moje sebavedomie mi nedovoľuje o sebe pochybovať. Som kurva pekne prachatý princ. To niečo znamená. Tak som bol vychovaný a tak aj žijem. Samozrejme, že ich dcéra bude očarená.

Zvyšok večera som počúval ódy na svoju budúcu manželku, na jej vyberané spôsoby, vysoký intelekt a lojalitu voči rodine. Už teraz ma unavovala.

***

„Už si ju videl?“ Antonio so mnou vošiel do môjho apartmánu a zvalil sa na smotanovú pohovku na zlatých nožičkách.

„Nie je tu. Cestuje z Bostonu. Uvidíme sa až zajtra na večierku. Na zásnubách.“

„To je pekne nahovno.“

Stiahol som si z prsta pečatný prsteň s erbom našej rodiny, rolexky a uvoľnil som si kravatu aj dva gombíky.

„To je. Snažím sa nad tým veľmi nepremýšľať. Som tu, aby som splnil otcov príkaz. Zoberiem si to dievča a budem

žiť podľa toho, ako to vyžaduje moja rodina.“

Antonio si posmešne odfrkol. „Keby som ťa nepoznal, možno by som tomu veril.“

Vytiahol som z chladničky fľašu a obom som nám nalial do krištáľových pohárov viac, ako by bolo vhodné. Podal som mu pohár a sadol si k nemu do kresla.

„Netvrdím, že budem dokonalý manžel,“ uškrnul som sa spoza pohára a bohato si odpil.

„Hlavne, že ona bude dokonalá manželka,“ dodal Antonio prezieravo.

Znova som sa usmial.

„Rozumieme si, kamarát.“

Ďalší deň sa ťahal a umáral ma svojou nudou. Tento dom bol taký veľký, že som nemal šancu tu stretnúť nikoho z rodiny, kým som neskočil do bazéna a za mnou sa nevynoril ružový nafukovací pelikán.

„Ahoj, Nero.“ To štvorročné malé stvorenie sa na mňa škerilo a nad vodou ho držali len dva malé rukávniky na pažiach.

„Emma, však?“

„Áno. Vieš, my sme všetky na E.“

„Vážne?“ Tento malý detail som si už stihol všimnúť.

„Hm, áno. Vieš skákať šípky? Moja bábika vie,“ hrdo mi pred tvár vystrčila blondávu bábiku, z ktorej odkvapkávala voda.

„Viem, chceš vidieť?“

„Jasné,“ vyštverala sa na pelikána a posadila sa ako malá porotkyňa.

„Musíš ísť na bok,“ kývol som rukou.

„Ty choď ďalej,“ taká malá a už panovačná. Fajn, prešiel som o pár krokov ďalej a skočil som dokonale ladnú a pres-

nú šípku.

„Naučíš ma to?“

„Najskôr sa musíš naučiť plávať.“

Uhladil som si tmavé vlasy dozadu a ruky som si oprel o nafukovačku, na ktorej sedela.

„A ty ma to naučíš?“

„Na to máš ešte čas. Si ešte malá.“

„Nie som malá!“ zakričala a líca sa jej od zlosti nafúkli ako balón.

A tak som učil malé decko plávať.

To, že som ešte pred dvomi dňami držal nôž pod krkom jednému úžerníkovi, zrazu akoby ani nebola pravda. Bol som, kurva, opatrovatelka malého prcka.

„Pôjdeš na večierok?“ zaklipkala na mňa mihalnicami, na ktorých sa jej leskli kvapky vody. Už to bude tak, že najviac sa o mňa v tejto rodine bude zaujímať asi táto malá.

„Áno, dnes večer sa zasnúbim s tvojou sestrou.“

„Čo je to *zasnúbim*?“

„To znamená, že sľúbim, že si ju vezmem za ženu.“

„Aha. Ako otecko mamu?“

„Áno, presne tak.“

„A tebe sa páči?“

Ako to mám, doriti, vedieť?

„Jasné,“ *ved' musí.*

„Tak dobre, ak sa aj ty páčiš jej, to si ju potom môžeš zasnúbiť,“ motala tá malá v ružových plavkách.

„Emma, poď už von z vody, pôjdeme sa naobedovať,“ zakričala žena v uniforme.

Emma nesúhlasne pokrčila malý noštek, asi zvažila,

že túto bitku by nevyhrala, a tak s povzdychom vyšla na schodíky a utekajúc k osuške mi zakývala. Moja budúca švagriná.

„Ako to dopadlo s Raulom?“ pýtal som sa otca v mobile, keď som sa zvalil na ležadlo.

„Je to vybavené. Podpísal *Omertu*.“

Omertà je sľub mlčanlivosti, ktorý je v talianskej aj tunajšej mafií základ fungovania. Okrem neho máme v rámci rodiny pravidlo cudzoložstva, oka za oko, rodinných tajomstiev, zákazu červenej farby na oblečení i dlhých fúzov, etnického pôvodu a prísneho dodržiavania rodinných tajomstiev. To, že rodina je svätá a jej členovia sa nesmú dostať do vzájomného konfliktu, je úplne samozrejmé. Nič z toho som nikdy neporušil a ani nehodlám. Dokonca aj pravidlo etnického pôvodu, keď si môžem zobrať len ženu s talianskou krvou, dodržím do bodky... A dlhé fúzy a červenú farbu nenesím.

„Takže bude pokoj.“

„Do najbližšej vojny. Bol by som rád, keby si tam veci vybavil čo najrýchlejšie.“

„To nie je problém. Dnes sa zasnúbim a v nedeľu môžeme priletieť naspäť do Talianska.“

„Mama už začala organizovať svadobné prípravy. Termín máme o mesiac. Dovtedy musíme udržať veci pod kontrolou. Prekvapenia nie sú vítané. Raul nám pomôže ustrážiť Ukrajincov, ale Rusov tak ľahko nezastavíme. Budem ťa tu potrebovať.“

„To vybavím, keď sa vrátim. Moje kontakty na Vladimíra nám pomôžu,“ bolo to už dávno jasné nám obom. Otec zostarol a nestačil na všetko, čo sa dialo okolo nás. Úžerníci

pýtajú viac a ľudia sa začínajú brániť. Do toho nám do obchodov začína zasahovať nenažraná ukrajinská zberba a na jej chrbte sa k nám chcú nenápadne vyšplhať aj Rusi. Toto si vyžaduje celého človeka, nie len starca na dôchodku, ktorý sa hlási k tradíciám a storočným pravidlám. Pre takéto jedno pravidlo tu dnes sedím.

Večierok sa nekonal v dome, Arthur si očividne do domu nechcel vpustiť len tak hocikoho, aj keď týchto ľudí nazýva priateľmi, viem, akí priatelia to sú. Rodina áno, ale aj obchodní partneri, ktorí sa tvária, že poslušne pracujú, zatiaľ čo za vašim zadkom spriadajú plány o tom, ako vás dostať, zbaviť sa vás a získať vaše prachy.

Oblečený v tmavosivom trojdielnom obleku s platinovými manžetovými gombíkmi na rukávoch hodvábnjej košele som vošiel do preplnenej sály, kde sa ženy v dlhých róbach usmievali, pričom zvyšok ich tváre o tom ani nevedel, a muži sa kochali ich plnými umelými výstrihmi, ktoré by udržali pohár na stopke, a usrkávali si pritom z najdrahšej whisky, aká existuje.

Tak to malo byť, tak to bolo správne. Toto bol náš svet, v ktorom som vyrastal.

Mal som dvanásť, keď som sa prvýkrát zúčastnil obchodnej večere. Skoro? V našich rodinách nie. Dokonca by som povedal, že mi otec zachránil aspoň kúsok detstva. Mal som trinásť, keď som prvýkrát zabil. Zbraň mi do ruky vložil môj strýko. Odvtedy prešlo pätnásť rokov a vraždy som prestal počítať.

Potiahol som si rukávy saka a narovnal jeho záhyby.

„Nervózny?“ Antonio držal v ruke pohár ako všetci os-

tatní a rozhliadal sa. Jeho úlohou bolo ma chrániť, robiť mi štít a kryť chrbát, ak by to bolo treba, a svoju robotu neprestal robiť ani na večierku.

„V tom pohári máš vodu?“ prstom som ukázal na čiru tekutinu v krištáli, do ktorého by sa hodila skôr vodka.

Antonio stiahol pery do úzkej linky a potom si odpil. „Mňam.“

Musel som sa zasmiať. Voda.

„Už vidím Arthura.“

Jasné, že ho vidí. Má výšku nadpriemerného basketbalistu. Hlava mu vytrčala nad ľuďmi ako vrchol hory. Mojich stodeväťdesiatpäť centimetrov bolo pri ňom málo. Aj ramená mal širšie, a to som trávil v posilňovni každý deň najmenej hodinu. On v nej býval.

„Kurva, je to kus,“ uškrnul sa a uznanlivo prikývol.

Stočil som hlavu k širokému schodišťa a ani som sa nemusel zdvihnúť na špičky, lebo Arthur ju viedol práve dole, s rukou pod svojou, a ona sa uvoľnene usmievala, ako keby ju neviezli na predaj ako kus mäsa. To sa ale v skutočnosti nedeje, že?

Bola krásna. Bezpochyby to bola jedna z najkrajších žien, aké som kedy videl. Nebola taká krásna ako Elianna, bola ešte krajšia.

Cyklámenové šaty jej obopínali perfektnú postavu, prsia mala vo výstavnom výstrihu natlačené ako sardinky a plavé vlasy jej vo vlnách padali na plecía. Sen každého muža.

Nebol som presvedčený o tom, či aj môj...

2. kapitola

Nero

Nešiel som k nej. Stál som na mieste s pohárom whisky v ruke, ktorú som vo svojich prstoch otáčal zo strany na stranu. Pohľad mi klesol k tekutine, ktorá oblievala jeho steny. Zmena môjho života práve kráčala ku mne a cesta späť sa súbežne s ňou vzdľaľovala viac a viac.

Ako som na toto mohol pristúpiť?

Prečo som sa tomu stupídnemu pravidlu nepostavil?

Upokoj sa!

„Nero, toto je Eileen.“ Arthur mi pyšne predstavil svoju dcéru. Nedokázal som od jej tváre odtrhnúť zrak. Bola dokonalá. Perfektne malý, jemne zdvihnutý nos, plné pery a modré oči olemované dlhými hustými mihalnicami. Pozerala sa na mňa zvodne a dráždivo. Ale čo z toho *bola v skutočnosti ona?*

„Teší ma,“ prijal som jej ruku a sklonil k nej tvár.

„Aj mňa teší, Nero,“ usmiala sa a jej horná pera sa neprirodzene zdvihla.

„Bavte sa a o hodinu vyhlásim vaše zasnúbenie. Je tu veľa dôležitých ľudí, Nero,“ zdvihol obočie k svojmu okoliu. Samozrejme, obchod nadovšetko. Čo z toho, že svoju budúcu ženu nepoznám. Bude len dokonalý prívesok.

„Počul som, že si práve dokončila školu,“ začal som konverzáciu.

„Áno, kulturológiu. Milujem umenie, galérie, múzeá, takže voľba bola jasná.“

„Neprekáža ti, že sa musíš vydať za niekoho, koho nepoznáš?“ Moja priamosť ju prekvapila. Eileen sa zamyslela.

„Vždy som chcela navštíviť Taliansko a žiť tam, to je môj sen,“ usmiala sa, očividne spokojná s bezchybnou odpoveďou.

Moja snúbenica sa chystá vydať za moju krajinu. To je úžasné.

Otočil som sa k hosťom vo veľkej sále plnej krištáľových lustrov a pozlátých lyžičiek a znova si odpil z pálivej whisky. Nemal som viac chuť s ňou hovoriť. Nemal som viac záujem ju spoznávať.

Automaticky sa začala usmievať na všetkých naokolo a vyzerala reprezentatívne. Čo bolo pod tou hrubou vrstvou líčidiel a pretvárinky, to som nemal chuť zisťovať.

Ako posteľová známosť... áno a hneď. Ako moja manželka? Neviem, nikdy som si svoju ženu nijako nepredstavoval. Možno až teraz si skladám úlomky do skladačky a uvažujem, že by som chcel, aby mala svoje názory a aby chcela mňa a nielen život, ktorý jej poskytnem.

Ďalšiu polhodinu som pil viac a ona sa viac usmievala a odpovedala na otázky, ktoré som ja ignoroval. Divil som sa, že z toho úsmevu nedostala krč.

Keď sa jedna hodina natiahla na dĺžku polovice môjho života, v krvi som mal dostatočné množstvo alkoholu na to, aby mi bolo celkom jedno, komu navlečiem prsteň a akú tvár budem vídať vo svojej posteli každé ráno po prebudení. Ten pocit ma aspoň na chvíľu oslobodil.

„Vážení priatelia, tento deň je pre nás špeciálny a výnimočný. Syn môjho drahého priateľa požiadal moju dcéru Eileen o ruku.“

V sále to začalo bublať šťastnými vzdychmi a ja som si posmešne odfrkol. Všetci vedeli, že toto manželstvo je dohodnuté. Vedeli, že ide iba o obchod.

„Budeš mať krásnu a poslušnú manželku,“ ozvalo sa za mojím chrbtom. Otočil som sa, a keď som uvidel moju budúcu svokru, šťastne sa usmievajúc na dav okolo nás, bol som ešte viac znechutený.

„Prosím, poďte sem ku mne deti.“ Arthur rozťahol ruky ako krídla a so spokojným úsmevom nás volal na vyvýšené pódium, kde pred malou chvíľou hrala kapela.

Nevedel som prinútiť svoje nohy k pohybu. Nie že by som bol opitý, ale moje vnútro sa začínalo búriť a krv vo mne bublala ako šumienka.

Táto má nosiť mamin prsteň?

To, že bola vychovaná pre to, aby plnila moje očakávania, ma prekvapivo netešilo, a aby som bol úprimný, ani nezrušovalo.

Stále si to môžem kompenzovať milenkami. Stavím sa, že aj keby o nich vedela, ten stĺpnutý úsmev by jej z tváre nezmizol. Neuvedomil som si, že tam stále stojím, až kým ma nechytla za ruku a nenápadne nepotiahla smerom k pódiumu.

moderné romány

Takže sa to deje.

Zasnúbim sa.

Vykročil som a v ďalšej sekunde som už vystupoval na prvý schodík. Stále ma ťahala ďalej a Antonio nám bol v päťtách.

Silná rana, ktorá sa ozvala v ďalšej sekunde, spôsobila obrovský chaos.

Antonio ma strhol k zemi a ja som na okamih stratil smer, ale hneď som sa spamätal a siahol som po svojej zbraňi. Antoniove plece krvácalo, schytil to za mňa. Obaja sme namierili na muža, ktorý stál pri francúzskom okne, zatiaľ čo hostia kričali, panikárili a ženy vrieskali ako besné. Vedel som, že ho nechcem zabiť, budem potrebovať zistiť, kto si toho blázna najal, aby ma odpravil, lenže v tejto zsranej sále sme ani zďaleka neboli jediní, kto mal zbraň, a ten chlap mal zrazu v sebe toľko rán, že pripomínal sito.

„Kurva!“ To títo idioti vážne nevedia, čo sa v takomto prípade robí?

Nieko vedľa mňa začal okamžite upratovať Arthurovu rodinu do bezpečia. Eileen a Elianna zmizli s jeho mužmi.

„Mieril jasne na teba.“ Arthur sa pokúsil vstať, keď sa ozvala ďalšia rana.

„K zemi!“

Scenár sa zopakoval a ten chlap bol v momente prešpikovaný ranami. Jeho guľka stihla zasiahnuť Arthurovho muža.

„Kto to bol?“ Antonio mi nechcel dovoliť vstať.

„Kým to nezistíme, musíme ho upratať,“ povedal v ďalšej sekunde Arthurovi. Nestrácal čas a situáciu vyhodnotil rýchlo. Ako bývalý vojak bol pre mňa nenahraditeľný.

„Vonku je moje auto, posad' ho tam a ja to vybavím. Môj človek dostane inštrukcie. Ty,“ ukázal na mňa. „Odovzdaj mobil Antoniovi a nekontaktuj nás. Do dvoch-troch dní to vybavíme a vrátíme sa pre teba. Antonio a Grant musia do nemocnice.“

Sedel som v limuzíne za čiernymi sklami a nemal som tušenie, kam smerujem. Po pätnástich minútach sme zamierili do pivničného parkoviska, kde sme vymenili auto za menšie.

Šoférov mobil začal vyzvárať. Dostával inštrukcie.

„Šéf odkazuje, že si nemáte brať zbraň.“

Šéf mi môže pobožkať rit'.

Niekoľko sa ma práve pokúsil zabiť. Nájomní vrahovia, ktorých na mňa nasadili, budú stopercentne Ukrajinci alebo Rusi. Tým, že sú mŕtvi, bude ich vystopovanie komplikovanejšie. Bez zbrane sa ani nepohnem.

„Kam ma veziete?“

Šofér neodpovedal.

„Povedz mi,“ precedil som cez zuby dôrazne, „kam ma vezieš?“

Jeho oči prebleskli k spätnému zrkadlu a späť na cestu. Prepočítaval.

„Budete bývať u jednej ženy,“ skonštatoval sucho a odmerane.

„Kto je to?“

Šofér zasa zaváhal. Môj ostrý pohľad mu znova odomkol ústa.

„Jej identita je tajná.“

„Pracuje pre vás?“ snažil som sa získať informácie.

Zaváhal. „Pracovala.“

Zastavili sme pred nenápadnou budovou v slušnej, ale obvyčajnej štvrti.

„Štvrté poschodie, byt štyridsaťdva.“

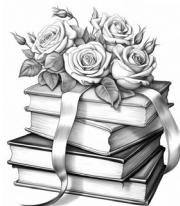
Vystúpil som z auta a on okamžite zošliapol plyn a stratil sa mi z dohľadu. Zazvonil som na zvonček a čakal, kým mi niekto otvorí.

Už vo výťahu ma prepadol pocit, že toto je vážne zlý nápad. To ma nemohli skryť nikde, kde by som bol sám? Nepotrebujem opatrovatel'ku, ani slúžku. Ak by pracovala ako ich kurva alebo nájomná vrahyňa, nikdy by rodinu neopustila. Opustiť ju by znamenalo prijať trest smrti. Nikto nebol dobrovoľný samovrah.

Takže to bola zrejme bývalá slúžka alebo nejaká opatrovatel'ka toho malého decka. Možno Mexičanka. Niekto bezvýznamný.

Stál som pred dverami s číslom štyridsaťdva a zazvonil som. V bruchu sa mi rozlial nepríjemný pocit predtuchy. Na to som mal šiesty zmysel. Blížilo sa niečo nečakané.

3. kapitola

Lisa

Nervózne som prešľapovala z nohy na nohu a snažila som si nahovoriť, že mi nie je zima, že nemrznem, že nie som do nitky premoknutá, že bol dobrý nápad ísť do práce bez dáždника a, čo je ešte lepšie, bez auta. Som vážne hlúpa.

Pripomienka: od zajtra sledujem predpoveď počasia.

Keď už som si myslela, že chytím taxík, pretlačil sa pred mňa akýsi starší pán a ja som nemala to srdce nechať ho mokrúť, aj keď moje topánky sa aktuálne zmenili na bazén.

Trvalo ešte dobrých pätnásť minút, kým som si sadla na igelit natiahnutý na zadnom sedadle žltého taxíka a odviezla sa domov.

Vysoká, ale nenápadná budova v sebe ukrývala mojich skromných päťdesiat metrov štvorcových súkromia a bezpečia.

Všetky premoknuté veci putovali priamo do práčky a ja som zapla očistný program. Kiežby to išlo tak ľahko aj so mnou.

Rýchlo som postavila vodu na čaj, aby sa mi chladil, a pustila na seba kvapky horúcej vody. V nasledujúcich sekundách prišla vítaná úľava.

Do mikrovlnnej rúry som hodila balíček kukuričných zŕn a netrpezlivo čakala, kedy začnú pukať.

Zababušená do deky som si vychutnávala pokoj a pohodlie pri ďalšej z kníh, ktoré som zbožňovala. Čítala som všetky žánre. Romantické, erotické, ale i fantasy. Len hororom, trilerom, detektívkam a všetkým ostatným knihám s vraždiacou tematikou som sa oblúkom vyhýbala, lebo by v mojej hlave spustili procesy, ktoré som v sebe už dávno pochovala.

Zobudila som sa zamotaná do deky, dolámaná zo spánku na gauči a s vidinou lepšieho zajtrajška, lebo konečne prišiel na rad piatok a ja som sa tešila, že víkend si užijem niekde vonku. Pršať by už nemalo.

Striaslo ma, keď som si všimla zmeškaný hovor na displeji svojho mobilu a okamžite som sa rozhodla tento neprijatý hovor ignorovať.

Nenechám si ničím a nikým diktovať, akým smerom sa bude môj život uberať. Pokúšali sa o to neustále a nevzdávajú sa ani teraz. V mojej predstave som mala ale telefonát od niekoho iného. A on nevolal ani nepísal.

Do práce som prišla skoro, a keď som sa posadila na svoju stoličku, stojacu len pár krokov od jeho kancelárie, pocítila som príjemné chvenie.

„Dnes tu nie je,“ pošepkala mi potešene Whitney z vedľajšieho stolíka. Zatiaľ čo ona sa usmievala od ucha k uchu a plánovala si dvojhodinový obed, moja nálada klesla na bod mrazu. Neprišiel a dokonca mi ani len nenapísal, že sa neu-

vidíme. Musím s tým chorým vzťahom nadobro skoncovať.
Do ruky som zobrala mobil.

Ja: Káva po práci? Povedz, že môžeš, prosím.

Jen: Môžem. Povedz mi, že ťa zas neokašľal.

Ja: Musím dať výpoveď!

Jen: Najskôr si nájdi novú prácu.

Ja: Neznášam tvoje racionálne uvažovanie.

Jen: Práve kvôli nemu ma potrebuješ.

Ja: Ja viem. O štvrtej v cukrárni pri parku. Ak prídeš skôr; objednaj mi malinový cheesecake, skôr ako sa vypredá.

A tak som sedela na terase cukrárne oproti mojej jedinej a najlepšej priateľke a z kabelky som vytiahla noviny s inzerciou na voľné pracovné miesta.

„Pozri sem. Recepčná v hoteli *Four Seasons*,“ poklepkala prstom na druhý odsek v ponuke.

„Nie.“ Možno som to odmietla trochu viac dôrazne a rýchlo, ale predstava toho, koho v tom hoteli môžem stretnúť, mi nepríjemne zdvihla žalúdok.

„Ale veď ovládaš tri svetové jazyky, nechápem, ako môžeš s tvojím vzdelaním pracovať v takej bezvýznamnej firme. A zabudnime na to, že si tam len kvôli Ryanovi a absolútne nevyužívaš svoj potenciál.“

Mala pravdu, na tom mieste ma už rok drží turbulentný vzťah s mojím šéfom. Zatiaľ čo ja sa snažím, on ma na strieďačku zbožňuje a ignoruje podľa toho, ako sa mu to práve hodí, a to len preto, že chce odo mňa viac, ako mu teraz môžem dať.

„Čo toto?“ oči mi padli na miesto v dolnom rohu. „Je to práca vo vydavateľstve. To by sa mi mohlo páčiť.“

„Výborne, to je skvelé. Zavolaj tam,“ nadšene mi radila Jen a pritom si vidličkou nabrala kus koláča. Jen mala skvelú prácu ako opatrovateľka a mňa neustále nabádala, aby som si našla niečo iné.

„V piatok poobede?“ zdvihla som obočie. To nedomyslela.

„Máš pravdu, tak ale hneď v pondelok ráno, dobre?“ mumlala s plnými ústami.

„Snažíš sa ma od Ryana dostať čím skôr alebo ako mám túto tvoju iniciatívu chápať?“ zabodla som naštvane svoju vidličku do cheesecaku.

„Zlato, ten vzťah je toxický. Ty doň vkladáš celú energiu a nádeje a on ti nie je schopný ani napísať, že sa tri dni nevidíte? Tomu chlapovi neverím, a preto som nám dnes rezervovala stôl v *La vite*.“

„Chceš ísť do baru?“ prekvapene som si premerala jej výraz.

„Jasné. Klin sa klinom vybíja.“

Neznášala som tieto frázy, lebo mi pripomínali „oko za oko“, ktoré sa v rodine používalo ako mantra, ktorú nikto nesmel spochybňovať. Opäť sa mi obrátil žalúdok. Tentokrát som musela zavrieť oči a zhlboka sa nadýchnuť, aby som prekonala to nepríjemné napätie.

„Ak pôjdeme, žiadneho chlapa vyhladávať nebudem.“

Moja kabelka začala hrať a ja som automaticky siahla dovnútra, aby som z nej vylovila svoj mobil. Úzkosť sa opäť prihlásila o slovo. Rýchlym pohybom prsta som hovor stíšila. *Čo zasa chce?*

„Pokojne si to zdvihni.“

„Nie, to je v pohode, vybavím si to neskôr.“

Alebo skôr nikdy.

Vrátila som mobil do kabelky, ale svoju náladu už som si vrátiť nevedela. Je to už päť rokov, čo som unikla z pazúrov rodiny. Odmietala som sa ďalej nechávať manipulovať a hrať dokonalé divadlo v prehnitom svete. Nebola som to ja a nikdy sa tam nevrátim. Nechápem, prečo tomu nerozumejú aj oni. To, že mi volajú, môže byť pre mňa nebezpečné, i keď majú zrejme nevystopovateľné číslo a na odpočúvanie majú svoje zariadenia, nedôverujem im. Neverím. S tým svetom nechcem mať viac nič spoločné.

Výjazd do baru som nakoniec zrušila, lebo ďalšie dva ignorované telefonáty moju náladu zbičovali na nulu a ja som odmietala ďalej trpieť. Nie, toto nezvládam.

A prečo to vlastne neurobím? Prečo ten hovor nezdvihnem a jednoducho im nepoviem, že s nimi nechcem nič mať? Vedela som, že toto len tak nedokážem z niekoľkých dôvodov, ale moja trpezlivosť začínala pretekať cez preplnený pohár.

Sedela som pri knihe a pila už tretí pohár vína, keď mi o pol desiatej mobil zazvonil znova, tlak mi vyskočil a zlosť vybublala, až mi horeli uši a ja som ten jej prekliaty hovor prijala.

„Vieš, že nie je bezpečné, aby si mi volala,“ vyštekla som, no namiesto ženského hlasu sa ozval barytón.

„Volala, aby ti oznámila Eileenine zásnuby, ale to je teraz vedľajšie, potrebujeme tvoju pomoc,“ jeho hlas som nepočula už dlhých päť rokov.

moderné romány

„Ja už s rodinou nič nechcem mať!“ Chcela som ťuknúť na červené tlačidlo a hovor ukončiť, ale ďalšia veta môj pokus zmrazila.

„Potrebujem u teba na krátky čas ukryť priateľa. Je to Eileenin nastávajúci manžel. Nebude to trvať dlho, len pár dní.“

„Nie!“ vykrikla som nahnevane nahlas a adrenalín ma postavil na nohy.

„Ani nevieš, kde bývam.“

Na druhej strane sa ozval hrubý smiech.

„Sama tomu neveríš, však? Komu si myslíš, že tá budova, kde bývaš, patrí? A tiež neveríš tomu, že tú nadštandardne platenú prácu si si bez praxe našla sama.“

„V pondelok dávam výpoveď,“ skoro ma vystrelo od jedu. Môže zo mňa spraviť bezdomovca?

„Fajn, lebo bude dobre, ak budeš doma.“

„Prečo ho potrebuješ schovať? Nie, počkaj, nechcem to vedieť.“

„Už by mali byť u teba,“ jeho hlas znel tak, ako som si ho pamätala – panovačne, chladne a bezcitne.

„Žiadne zbrane!“ vyhrkla som.

„Samozrejme.“

Konečne som sa odhodlala a vrazila som prstom do červeného tlačidla. V rovnakom okamihu sa ozval zvonček zdola, ktorý spôsobil, že som od ľaku nadskočila. Trasúcou sa rukou som stlačila príjem a zdola sa ozval neznámy mužský hlas.

„Otvor!“

moderné romány

Nič, len príkaz. Akoby som do tej vody spadla zas a okamžite sa začala topiť. Všetky spomienky vyplávali na povrch. Všetok rokmi udupaný a potláčaný odpor sa vyplavil ako mŕtvola. Nenávisť sa obnovila.

Keď sa ozvalo zaklopanie, moja nervozita nabrala najvyššie obrátky. Vedela som, že otváram dvere svojej minulosti, a nemala som ani najmenšiu chuť to urobiť.

Dotkla som sa kľučky a stisla som ju.

Pred mojimi dverami stál muž v obleku, s krvou na manžetách aj na saku. Prehltla som a odstúpila od dverí.

Strach ma ovládol, kým som si neuvedomila, že je len na mne, či mu dovolím, aby ma spútal. Už nie som tá Lisa, akou som bola.

Ten vysoký chlap mi podal svoju mohutnú pravú dľaň, aby si potriasla s mojou, a ja som sa mu znova pozrela na zakrvavenú manžetu. Jeho tvár bola bez výrazu.

„Tým, ktorí zabíjajú viac ako mäsiar, ruku nepodávam.“

Zvrtla som sa a odkráčala do kuchyne.